

VÄFSPOLE, m. 2. pl. — *spolar*. 1) Se *Skottspole*. — 2) Se *Spole*, bem. 1.

VÄFSPÄNNARE, m. 5. Se *Spännare*, bem. 5.

VÄFSTOL, m. 2. Maskin, hvarpå garn förarbetas till väf, bestående af: resningen eller ställningen, garnbommen, skافتen, tramporna, slagbommen med väfskeden, spännaren, bröstbommen, väfbommen och skottspolen.

VÄFT, väft, m. 5. Inslaget till eller uti väf.

VÄFTRÅDA, f. 1. Trampa på en väfstol.

VÄFTRÄ, n. 4. Se *Väfbom*.

VÄFVA, v. a. 2. Att på väfstol emellan trådar, hvilka till hälften vevelvis dragas upp och ned, skjuta en tråd igenom, fram och tillbaka, och sålunda förfärdiga ett sammanhängande helt, kalladt Väf (tyg, band, strumpor, m. m.). *V. kläde, lärft, vadmal*. *V. vadmal*, en allmänt bekant folklek. *V. ihöp*, sammanfoga till väf; (fig. fam.) hopdikta. *V. in*, se *Inväfa*. *V. upp*, till väfnad använda alltsammans af något. — *Väfd*, part. pass. (mindre vanligt: *Väfsven*) *V-a strumpor, tröjor*. — *Väfvande*, n. 4.

VÄFVARE, m. 5. En som väfver, hvars yrke eller sysselsättning är att väfva. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Klädes-, Siden- väfvere, m. fl. — *Ss. V-gesäll, -handtverk*.

VÄFVERI, n. 5. 1) Konsten att väfva; en väfveres yrke. — 2) Fabrik för väfnad. — Bildar åtskilliga sammansättningar, såsom: Strump-, Sidenväfveri, m. fl.

VÄFVERSKA, f. 1. Qvinna, som väfver; hvars yrke eller sysselsättning är att väfva.

VÄG, m. 2. 1) Banadt, smalt stycke af marken, löpande i en linie och bestämdt att derpå färdas ifrån en ort till en annan. Har efter olika ändamål och beskaffenhet olika namn, såsom: Lands-, Kungs-, Far-, Kör-, Rid-, Gång-, Härad-, By-, Biväg, Färväg, Genväg, Hålväg, Handelsväg, Jernväg, Trälväg, Vinterväg. *Banad v. God, dålig v. Stenig, gropig v. V-en ifrån Stockholm till Upsala. V-en upp ell. fram till stottet. V-en dit är en gångväg. V. öfver ett kärr. Vid, på vägen. Bana v. Åka, gå samma v. tillbaka. Stanna på v-en. Gå rätta v-en. Hålla vägen, följa vägen; (fig. fam.) iakttaga skick, ordning, göra sin skyldighet. *Taga vilse om v-en. Taga af v-en*, lemna den. *Komma åter på v-en*, återfinna rätta vägen. *Taga en v.*, börja att gå, färdas på den, t. ex.: *Taga en annan v.*; *taga v-en åt höger*; *han tog v-en öfver bergen, åt skogen*; *taga v-en till Frankrike*. (Fig. fam.) *Taga v-en*, begifva sig; blifva af, t. ex.: *Hvart har han tagit v-en? Hvart tar han v-en? Hvart skall jag taga v-en?* hvart skall jag bege mig? äfv. hvad skall jag göra? hur skall jag bete mig? hvad skall det bli af mig? *Hvart skall detta taga v-en?* hvad skall detta bli af? hur skall detta ändas? *Hjelpa, återföra på rätta v-en*, äfv. (fig.) hjelpa till rätta, återföra till det rätta. *Stå i v-en för någon*, stå så, att han ej kan komma fram. *Komma i v-en för någon*, komma och hindra en att slippa fram. (Fig. fam.) *Ligga, stå, vara i v-en för någon*, vara en till hinders. *Komma i v-en, lägga hinder i v-en*, hindra, t. ex.: *Några göromål kommo i v-en. De äro hvarandra i v-en*, deras intressen, afsigter, planer äro stridiga. *Stå sig sjelf i v-en*, vara sig sjelf till hinders. *Gå ur v-en för någon*, gå åt sidan, för att låta någon komma fram. *Ur v-en! Laga er ur v-en! Ligga ur v-en*, vara belägen långt*

ifrån vägen. *Föra ur v-en, ur rätta v-en*, föra bort ifrån vägen; äfv. (fig.) föra bort, afsides, undan; äfv. förföra, förleda. (Fig.) *Sätta ur v-en*, sätta bort, afsides, undan. *Min ring är ur v-en*, förlagd, tappad. *Skaffa ur v-en*, undanröjda. *Ur v-en*, betydur äfv. (fig.): I otid, ur sin ordning, olämplig; men nyttjas endast i negativa meningar, t. ex.: *Det vore ej ur v-en att försöka*. (Fig.) *Gå rätta ell. ärliga v-ar*, bruka endast lofliga medel. *Gå lagliga v-ar*, nyttja lagliga medel. *Gå en annan v., andra v-ar*, tillgripa andra medel, utvägar. *Känna, vela v-en*, den väg, som bör följas, för att komma fram; (fig.) sättet att gå till väga. (Fam.) *Han känner v-arna i huset*, är der hemmastadd. (Fam.) *Lång v.*, långt, t. ex.: *Han ser ut, så att man kan springa lång v. för honom*. (Fig.) *Handeln har tagit en annan v.*, annan riktning. *Vandra ärans, dygdens v.*, följa ärens föreskrifter, iakttaga dygdens bud. *Salighetens v., den tränga v-en*, vandel, som för till salighet. *Den breda v-en, förderfvets v.*, vandel, som leder till förderfvet. (Med.) *Första v-arne*, de organer, som omedelbart emottaga näringsämnen, såsom strupen, magen, inelstvorna. (Fortif.) *Betäckta v-en*, en gång framför ytterbranten rundt omkring en fästning, betäckt af den med skyttbank försedda fältvallen. (Kem.) *På torra v-en*, säges om operationer, som verkställas endast med värmens tillhjälp. *På våta v-en*, se *Våt*. (Fig.) *Göra ell. bana sig v.*, tränga fram genom hinder. (Fig. fam.) *Gå så långt v-en räcker*, packa dig (er) bort. *Det är ej värdt att ta upp på en v.*, duger till intet. (Fam.) *Han är alltid ute på v-ar och stigar*, alltid stadd på färder eller resor, alltid ute och flackar. — 2) Den linie eller det rum på längden, som en kropp beskrifver, då den flyttar sig eller flyttas. *Planeterans v. kring solen. En afskjuten kulas v. genom luften. Ett fartygs v. genom vattnet*. — 3) Hvad som liknar en väg, t. ex. streck på ytan af en sjö efter fartyg, båt, eller före oväder; af boskap uppgången stig i skog; myrväg, o. s. v. — 4) Färd, resa, vandring; rörelse, hvarigenom man förflyttar sig ifrån en ort till en annan; äfv. kosa, led. *På, under v-en blefvo de oense. Bege sig på v., på v-en till Stockholm. Han var en månad på v-en. På v-en till staden, till min bror mötte jag X. Vara på v-en till en ort. Han är stadd på v. till Skåne. Följa en på v-en, på v. Önska någon lycka på v-en. En timmas v. Två mils v. Vi ha lång v. Hans gård ligger i min v.*, der jag skall fara, gå fram. *Gå er v.*, aflägsna er. *Gå sin v.*, gå bort, packa sig bort. *Gå sin v. fram, gå sin jemna v.*, gå rakt fram, utan att afvika hvarken till höger eller venster; (fig.) ej låta af någon-ting förmå sig att afvika från det rätta. (Fig. fam.) *Jag känner hans v-ar*, hans vanor, afsigter, planer, förhåfvanden. *Saken kommer ingen v.*, har ingen framgång. *Han hinrer ingen v.*, det går långsamt för honom. *Det har goda v-ar*, det skall nog gå bra; det har ingen fara; det skall icke fela; det är väl bestäldt, i godt skick. *Vara på v. att*, under görning, beredning, bearbetning, utförande, o. s. v. *Saken är på v. att biläggas, att avslutas*, man håller på att bilägga, avsluta saken. *De äro på v. att förlikas*, hålla på att f. *Det är på god v.*, en god början är gjord dermed. *Saken är på god v.*, bedrifves med ifver, framgång, har goda utsigter att lyckas. *Vara på god v. att göra*